

Ο ΑΡΡΑΒΩΝΑΣ

(Έργον Γερμανού Σουρφαρού)

ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΝΤ'ΕΣΠΑΡΜΠΕΣ

ΟΙ ΔΡΑΓΟΝΙ ΤΟΥ ΒΙΛΛΕΓΚΕΝ

Στό στρατόνεμα ήθελε ένα ειδικό παρατσούτλι για τους άκατάστατους και καταντημένους στρατιώτες.

Τους ονόμαζαν εξοικειωμένους, σαν τους δραγόνους του Βιλλεγκέν! Οί δραγόνου αὐτοί του Βιλλεγκέν αποτελοῦσαν τρία τάγματα, καθένα τῶν ὁποίων εἶχε 150 ἄνδρας. Ἐναν ταγματάρχη, ἕναν ἐφεδρὸν λοχαγὸ, ἕναν ὑπολοχαγὸ, ἕξ ἀνθυπολοχαγοὺς, τρεῖς λοχίες, ἕξ δεκανεῖς καὶ δύο τριανταφυῖες. Οἱ ἑκατόμβη ἦσαν στρατιώτες.

Ἦσαν δυνά γενναῖοι. Καθόλου λίγοι στὰ ἐπιτεύγματα ἄλογά τους, ἀποδοσαν ἀρετὰ στὸ θάνατο ἢ στὴ νίκη. Μὰ χινώνοντοσαν τόσο παράξενα, πὸς τὸ ντύσιμό τους περιεῖχε ὅλο το στρατόνεμα. Ἀντὶ νὰ εἶνε σφιγμένοι στὰ κόκκινα στρατιωτικὰ ἑπιπέδιά τους, φοροῦσαν καὶ κοῦρα φαρδιὰ πὸς ἐκτετακτὰ ἑάνου τους καὶ τους ἔδιναν ἕναν ἀέρα παράξενο.

Οἱ μακρότεροι πάλι ἦσαν χωροῖμενοι ἀπὸ ἕνα ἰδιωτικὸ γαλάζιο ἑμβῆμα, πὸς χροιστὸ ἀπ' τὸν ἄλλον ταγματόνεμα.

Ὅλα τους τίτλους φανεῖθον ἕνα παράξενο γούστο. Τὸ τάγμα αὐτὸ τῶν δραγόνων εἶχε πολεμήσει τελευταῖα ἡρωικὰ στὴ Βοσνία καὶ εἶχε τοιαῖα τὸν ἐξήθῳ.

Ἐποῦρα λοιπὸν ἀπὸ μὴ νικητάρου ἐπίθετο, ὁ στρατηγὸς Νουά, γὰ νὰ τοὺς ἀνταμειβῆ γιὰ τὴς ἐπιτυχίες τους—πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἦσαν πληρωμένοι—τοὺς ρώτησε τί ἠθελαν νὰ τοὺς προσφέρῃ. Κι' οἱ δραγόνου, περιφρανοί πάντα καὶ ἰσόθῳ λίγοι στ' ἄλογά τους, ἀπάντησαν ὅλο μὴ μὴ φωνή:

—Θέλωμε χρυσά!

—Νὰ συνεννοηθῆτε μὴ τὸν ἀρχιμαγιστὸ μου, εἶπε τότε ὁ στρατηγὸς στὸν ἀρχηγὸ τῶν δραγόνων. Ἐνα γενναῖο ταγματάρχη. Ἐξω τρία βαρεῖλα χρυσὸ τοῦ Μπαρντό μαζί μου. Νὰ τοὺς πῆτε νὰ σὰς τα δόση γιὰ νὰ τὰ πωδῶν οἱ γενναῖοι σας στρατιώτες εἰς ἕγνιαν τοῦ βασιλέως!

Ἐποῦρα, χριστῶντας τὸν χαιδετικὰ στὸν ὄμο, τὸν ρώτησε:

—Καὶ σὰς τί θέλετε; Ζητήστε μου καὶ σὰς κάτι...

Ὅ δραγόνους ἦσαν ἔτοιμοι νὰ ἀπαντήσουν, δταν ἔβλεπον ἕνα ἄλογο μὴ τὸ ἐπιτέλειο του.

—Μεγαλειότατε, εἶπε ὁ στρατηγὸς Νουά, ἡ μέρα αὐτὴ δὴν μοὶ πῆγε καὶ τόσο καλά, ἐνὸς ἀπ' ἐναντίας πῆγε πολὺ καλά στὸν.....

—Στὸν κοζέτη Βιλλεγκέν! συνειπλήρωσε ὁ βασιλεὺς.

Καὶ γύρισε πὸς τὸν ἀρχηγὸ τῶν δραγόνων, σὰν νὰ εἶπε καὶ τὸν ἑαυτῆς κατὶ. Ἐβλεπον ὅμως, παρῶτις τ' ἄλογό του καὶ ἔβριζε στὸν Βιλλεγκέν μὴ μὴ ἀπ' τὴν κορμὸς ὅς τὰ νύχια.

Ὁ Βιλλεγκέν κατάλαβε ὅτι κούττιζε τὸ παραδοκὸ ντύσιμό του καὶ λαμπράζερε γρήγορα—γρήγορα τὴς νταντιέλες ποῦδραναι πὸς ἔξω ἀπ' τὰ μανῖα του.

—Δοστε μου, παρακαλῶ, τὸν κατάλογο τῶν φανεῖθον καὶ τραυματισμένων ἀξιοματιῶν κατὰ τάγμα, προστάξτε ὁ βασιλεὺς.

Τὸν τῶν ἔδωσαν ἀμέσως, τὸν διέταξε μὴ τὸ βέβαια καὶ ἄστερο ξανόχρως νὰ κούττιζῃ προσεκτικὰ τὸ Βιλλεγκέν. Ὁ ταγματάρχη κούττιωσε τότε γρήγορα—γρήγορα τὸ γινὰ του.

—Εἶσατε ἀτημέλητος! τοὺ εἶπε ξαννιὰ ὁ βασιλεὺς.

Καὶ, ἔρχοντονος πὸς ὄδινο ἦταν νὰ μὴ ἔτσι σ' ἕνα γενναῖο ἀξιοματιῶ, ἐπρόσθεσε πὸς ἀσπρηρὰ:

—Δεῖξτε μου τὸ σπαθὶ σας!

Ὁ Βιλλεγκέν τοὺ τὸ ἔδωσε καὶ ὁ βασιλεὺς τὸ ἔβριζε εὐθὺς ἀπ' τὴ θρηχ του.

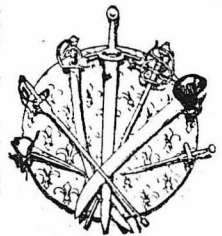
—Τὸ σπαθὶ σας δὴν ἔχει τὸ κανονικὸ μήκος, ταγματάρχη! εἶπε μὴ τὸν ἴδιο ἀσπρηρὸ τὸνε στὸν Βιλλεγκέν. Παραβιάνετε τὸν κανονισμό!... Σὰς συγγνώμη, ὁστόσο, γιὰ τὴν ἀνδρεία πὸς δεῖξατε σήμερα τὸ πρωῖ.

—Βλέπω, ἀποροῖθῆκε τότε μελαγχολικὰ ὁ γενναῖος δραγόνους, ὅτι ἡ Μεγαλειότης σας ἔξακολουθεῖ νὰ μὰς κἀνε παρατηρήσεις γιὰ τίς στολές καὶ τὰ ὄδια μας.

—Ναί, ἀπάντησε ξοῖρη ὁ βασιλεὺς. Δὴν μ' ἀρέθον αὐτὰ τὰ παραδοκὰ γούστοῖα σας. Πρέπει νὰ σημερωθοῖδῶν καὶ οἱ δραγόνου μὴ τὸν κανονισμό τοῦ σπατιῶ μου, ἄλλοῖως θὰ τοὺς ἀπαλλάξω ἀπὸ τὴν ἑπηρεσία μου. Καὶ τότε, πηγαῖνετε, κἀνε, καὶ προσπαθήστε νὰ σημερωθοῖδῆτε μ' ὅ,τι σὰς εἶπα.

Ὁ Βιλλεγκέν χαιδεῖθῆκε ἐπιφραῖνα, κούττισε τ' ἄλογό του καὶ γύρισε ἀπὸ στασιμῶδα, συνειπνῶντονος ἀπὸ τοὺς τραυμάτους ἄντομας του. Διαντὸς θηροῦ τοῦ δάγκουνε τὴν κορμὸς... Δὴν εἶπε τίποτε ὁστόσο σὲ κανένα... Μετὰ 24 ὄρες, ἡ μάχη ξανόχρως ἀγρία, λυσσοῦδης...

Ἀπὸ τὴ μέρα αὐτὴ στὸ Φοντανμεπλῶ, στὴς Βεσσαλλέζ, παντοῦ ὄπου ἐγκαθιστοῦσε τὴν αἰλή του ὁ βασι-

λεύς, γινότανε πολλές λόγος για τον Βιλλεγκέν. "Όλοι οι άγγελμοφόροι που κατέφταναν, ύμνουσαν την ανδρεία του και την ανδρεία των στρατιωτών του.

—Νοιάζεις, έλεγαν, πως μια πόρτα τους ξεσκονίζει και τους πετά στη φωτιά κι' ότι έχουν φερταίσι φτερά στις πλάτες των αλόγων τους! Πετούνε από πόλι σε πόλι κι' από φράξη σε φράξη!...

Παντού όπου έβραζε ή μύχι και χινότανε ποτάμι το αίμα, οι δραγόνιοι ήταν πρώτοι και καλύτεροι.

Έξη δολιχάκια χρόνια πολέμησαν λαοσυνομένα, άσφονητα, πήγαν κάτσα, υπήκαν σε πολιτείες, ως που μια μέρα, φροτισμένοι δόξα, μη βαρυστημένοι κι' άποσταμένοι, βότσα από την ποταμογή της ειρήνης με την 'Ολλανδία, πήγαν και στάθηνσαν στο φρούριο του Μπέου—ότ—Τζόι.

Έξήτησαν εκεί από τον άρχηγό τους τη χώνη να γυρίσουν στις πατρίδες των. Από 450 που ήταν στην άρχη, είχαν άπομεινει δεκατέντε!...

—'Όχι!... 'Όχι!... Ποτέ!... φώναζε ο γενναίος ταγματάρας. Σηκωθείτε όρθιοι!... Έμιαρος!... Πόιν χωριστούμε, θά πάμε να ίδουμε τον βασιλιά!

—Τόν βασιλιά! Και γιατί; Σεχνάτε, ταγματάρα, πως τάχα είναι μαζί μας γιατί ντυνόμαστε, λέει, παρόξεννα!

Ο Βιλλεγκέν τους κάταξε με σιμωσιον. Τα ρούχα τους ήταν σασιμένα, λαοσιωμένα άπ' την μαροφή. Τα ποικάζια τους είχαν λευκές άπ'ό άμα!...

—Έμπρός, φίλοι μου, κορυάιο! τους φώναξε. Θέλω να σας παροσιώσω στον βασιλιά με την έπισημή σας στολή. Θά είναι η τελευταία στολή σας και άξίζε να τών την δείξετε: Τέτοια κοστούμια δεν πουλιάνε πια οι παλατιζήδες της Γαλλίας!...

Κανείς δεν κατάλαβε το σχέδιο του Βιλλεγκέν, μα όλοι τον έπαινοναν. Κορυάιόνα, φροτισμένοι τα δοξαμένα άλλα τους, ξεανέβηκαν στ' άλογά τους και ξεκίνησαν.

Υστερα από λίγες μέρες έφτασαν στις Βερσαλλίες. Ο Βιλλεγκέν έστατάρισε τους άνδρας του έξω άπ' την πόλι και ζήτησε να τών δεχθή την άλλη μέρα ο βασιλεύς.

Ο βασιλεύς προχώρησε μερικά βήματα και χαμέτησε...

Ο βασιλεύς τών δέχτηκε στις δέκα το πρωί. Τέλειονε αυτή τη στιγμή το χρέσιμά του.

Πού βοίζονταν οι άνδρες σας, κίνη ταγματάρα; τών ρώτησε.

—Στην αλή της τιμής, Μεγαλειότατε!

Ένας ύποψος, ό ντ' Άρσανσό, που μπήκε αυτή τη στιγμή μέσα, είχε σιγανά στον Βιλλεγκέν:

—Πολύ φοβόμια, ότι θα εξαγριώσετε τον βασιλιά. Είδα τους άνδρας σας τώρα που ερχόμουν. Λες και φορούσαν καρναβαλιστικά!...

—Δεν τών κατίζατε καλά, κίνη ύποψογι, άπάντησε ο Βιλλεγκέν.

Ο βασιλεύς σηκώθηκε άπότομα και είτε στους αλόγους τών έριονικά:

—Κύριο, άκούσθητε με. Πάμε να δοίμε τους όμορφους δαυρώνους, τους τού χον/χιουφούς!...

Η περίφημη κόρησα Πομπαδόυ, η ένδοξιμένη του βασιλεύς, έδασιώθηκε άμέσως και κατέβηκε κι' αυτή με τας άκούσθηδες της.

Έτσι, ένα πλήθος λαοφροσιμένων είνενων, ποβάλε σε λίγο στην αλή του καλατιού. "Όλοι αυτοί είδαν ξεφαντα εκεί μπρός τους δεκατέντε δραγόνους, παρατεταγμένους σε μια γραμμή, φάσσα στον βασιλιά, άκίνητους, με το σταθί στο χέρι και ντυμένους με τά πιο παρόξεννα ρούχα. Μια ανατριχίλα διέδρασε τούς θεατάς του πρωτοφανούς αυτάρ θεάματος.

—Γ' είν' αυτά που βλέπω, κίνη ταγματάρα; ρώτησε ο βασιλεύς τών Βιλλεγκέν και στανάτησε χλομός και ασυλοσιμένος. Είσατε άληθινά όστους, κίνη ταγματάρα, σινεγόιν. Αυτή τη φορά δεν σας έφτασε να στοιάσετε τις στολές των δραγόνων σας με κορδύλλες. Έρπίσατε, έδημοσιώρησατε όλόκληρες νέες στολές!...

—Μην είσατε αίσθηρος, Μεγαλειότατε, είτε η άξιοπροτής βρος ο Βιλλεγκέν. Η στολές αυτές σισίαζαν τη ζωή τετρακοσιών στρατιωτών!...

Ο βασιλεύς άνατριχίσσε και χτύπησε τη γη με το πόδι του. Οι δεκατέντε δραγόνιοι ξεκαλιούθησαν να κυττήν άκίνητοι.

Με'ο στο πρώτο φως φάνεταν πελώριοι, έτσι κιαφώς ήσαν ντυμένοι με στολές φαντασιώτες και παρόξενες, που ό ήλιος τής έκαμνε άκόμη πιο παροιάδες. Καμιά άνομιμία στα χρώματα.

Οι τρεις πρώτοι δραγόνιοι ήσαν ντυμένοι στα μαύρα με χρυσά ξενικά οικόσιμα στον όμο. Ο τέταρτος ήταν πάλι ντυμένος στα κάτασπρα, σαν νάταν από χόνι! Και όλοι οι άλλοι ήσαν επίσης τρομακτικοί κι' άλλόκοι.

Στα στήθη η παρόξενες στολές τους είχαν σχέδια βάρβαρα, άορμηδες, άστρα και μεγάλα με άνογιμένα φτερά ποιλιά.

Οι αιώλιοι πλησιάζον άνήσχοι, με άργα βήματα, τα φαντάσματα αυτά.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Υπάρχουν σήμερα ό' όλο τον κόσμο 41 Δημοκρατία: 14 στην Εύρώπη, 5 στην Άσία, 1 στην Αφρική και 21 στην Αμερική.

—Έπίσης υπάρχουν 18 Μοναρχία: 11 στην Εύρωπη, 6 στην Άσία και 1 στην Αφρική.

—Στην Εύρωπη υπάρχουν άκόμη 2 Πριγκιπάτα και ένα Βασίλειο... χωρίς βασιλιά, η Ούγγαρια!

—Έπίσης υπάρχουν στον κόσμο 2 Αυτοκρατορία: του Άγγμα και της Αιθιοπίας και τέσσαρα Σουλτανάτα: 1 στην Άσία, 2 στην Αφρική και 1 στην Αμερική.

—Υπάρχει άκόμη και ένα Κράτος υπό την διοίκηση Μπέη: η Τίβης.

—Το άρχαιότερο κομμάτιο του κόσμου, είναι το 'Ιουδαϊκό κομμάτιο της Παράας.

—Σύμφωνα με μια τελευταία στατιστική, υπάρχουν σήμερα στις 'Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής 2.657.760 σταθμοί άσφονητο τηλεγράφου.

—Κάθε χρόνο διά των σταθμών αυτών διαβιβάζονται 372.000 ραδιογραφήματα, από τα όποια τα 350.000 προέρχονται από έμπαρους.

—Ο δόκτωρ Λίνδαλ από την Κολεγγάχη, διάσημος όφθαλμίατρος, άνεκάλυψε τελευταία, ότι τα άνθρωπινα δάδαμα είναι θανατηφόρο δηλητήριο έναντιον όρισμένων βασιλλών.

—Ο Ουίλλιαμ Έκνευ, ένας από τους εκκεντωκότερους πολιεκατομμυριόχους του Σικάγου, άπεθανον τελευταία, έξήτησε διά της διαθήκης του να τοποθετηθη... ραδιοφωρο στον τάφο του, για ν' άκούη και στον άλλο κόσμο τις έπίγειες αναμνίες!...

—Ο σερ Έδγεγοουθ Ντάβιντ, καθηγητής της Ζωολογίας στο Πανεπιστήμιο του Σίδνεϋ εν Αυστραλία, άνεκόνισε, τελευταία, ότι άνεκάλυψε στους βράχους των όρειων όφρα παλιοντολορικά λείψανα ήλιείας... 600.000.000 έτών!

—Κατά την λήξασαν πρώτην έξαμηνία του 1930 στα Γαλλικά μόνον βιοφροδεφεία έγινεν η καταγραφία 500.000 θεματών κοροδεύλων, 1.060.000 σαφών και 1.330.000 φειδιών!

—Σε μια άσφαλιστική έταιρεία της Νέας Υόρκης, ένα καπέλο (παναμάς), είνε άσφαλισμένο αντί... 500.000 δολαρίων! Ο περίφημος αυτός παναμάς είναι γεμάτος από ιδιόχρητες ίσογραφές των μεγαλειτέρων προσοπικητήτων της σύγχρονης Αμερικής.

—Το Τηλεφωνικό κέντρο της Νέας Υόρκης χρησιμοποιεί 200.000 ίσαλλήλους!

—Οι χωρικοί της Βορειώ Ρωσίας προφιλάνε τα μάτια των βοδιών και των αλόγων τους με μαύρα γυαλιά, για να μην πάθουν όφθαλμιαίσι από την άντανάλασι των χιονών.

—Στα Τεξάς των 'Ην. Πολιτειών ιδούθησε τελευταία μια πρωτότυπη σχολή εκπαίδεσιώς... παταγάτων.

—Η σχολή αυτή άρφηκε σήμερα 650 μαθητάς και 175 καθηγητάς.

—Έπίσης στο Λος Άντζελες λειτουργεί από διατίας ένα σχολείο, στο όποιο εργάζονται διάφορα ζώα για να καίξουν στον κινηματογράφο.

—Κατά τις έφετεινές έξετασίς του σχολείου αυτου έπήρε το διόλιμά του ένας έξυπνότερος λέων της Έταφείας Μετρό—Γκόλντουν.

—Μάγεο, ό όποιος άποδίδει στον θηροοδομαστή του έτήσιο εισόδημα 250.000 δολαρίων!...

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

—Μεγαλειότατε, είτε η Πομπαδόυ, οι άνθρωποι αυτοί ύποφρον. Από μερικούς τέρχει αίμα!... Από που έρχονται; Κυττάξτε τον άντερο και τόν έκτο... Είναι ντυμένοι με μεταξί. Τι ιδέα! Πήτε τους να φύγουν.

Τραπέζια πρόσωπα είνενων κριών και κριών έτοιγούσαν τώρα γύρω άπ' τ' άλογα τών δεκατέντε δραγόνων, 'Ησαν όλοι κατάκλητοι. Ο βασιλεύς όλο και πιο θημιονικός, φώναζε:

—Μήληστε, κίνη Βιλλεγκέν. Έξήγηστε μου τι σημαίνει το νύ σας αυτό κατάρτιο!... Τα καρναβαλιστικά αυτά ρούχα που τά βρήκατε:

Τότε ο Βιλλεγκέν, βγάδοντας το καπέλο του και χαμετώντας τους άνδρας του, είτε με σταθερή φωνή στο βασιλεύ:

—Η Μεγαλειότατε σας ως είνδούση να συγχωρήση άκόμη μια φορά, την παρόβια αυτή του κανονισμού: 'Η στολές αυτές, Μεγαλειότατε, είναι χαμεμένες από τις έθροβος σημαίες, τις όποιες κυριεύσαν οι άνδρες μου!...

Οι αιώλιοι βουδάθηκαν. Κι' ο βασιλεύς, ό πεπαικώτης βασιλεύς, Λουδοβίκος ό 15ος, προχώρησε μερικά βήματα και χαμέτησε κατασπινγνημένος τους μυθικούς αυτούς ήρωας!...

Η κριές της αλής είχαν διακόψει!...

